

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Чи знаєте ви, які умови необхідні для прийняття хрещення? Ось що відповіли на це запитання наші респонденти.

12,2% вважають, що для цього необхідна наявність натільного хреста;

30,5% — знання християнського вчення;

95,1% — віра в Ісуса Христа.

А тепер звернімося до Біблії. Про натільний хрест там не згадується жодним словом, зате висунуті три умови, необхідні для прийняття хрещення. Перш ніж прийняти хрещення, людина повинна бути навчена, що таке спасіння і яка дорога веде до нього. Христос сказав: «Тож ідіть і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Мт. 28:19).

По-друге, люди повинні вірити в Ісуса Христа і в те, що кров Спасителя на Голгофі була пролита і за її гріхи. Коли євнух запитав Пилипа, чи можна йому хреститися, апостол відповів: «Якщо віруєш із повного серця свого, то можна» (Дії 8:37).

Третім кроком до хрещення є покаяння. «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів» (Дії 2:38).

Наступним було запитання: «В якому віці потрібно хреститися?». 13,4% переконані, що хреститися потрібно в дитинстві; 65,9% — у свідомому віці; 20,7% вважають, що це не має значення.

Ми вже прочитали слова Святого Писання про те, що перед хрещенням людина повинна бути навчена правилам життя і вірі в Ісуса Христа. Немовлята не в змозі виконати ці умови, тому хрестити можна лише дорослу людину, здатну свідомо присвятити своє життя Богові. Хрещення малих дітей не є біблійним вченням.

А тепер погляньмо, яким чином повинно завершуватися хрещення на основі Біблії. 1,2% вважають біблійним способом хрещення окроплення; 6,1% — обливання; 92,7% — повне занурення у воду.

Слово Боже чітко говорить, який вид хрещення вважати правильним. Одного разу Сам Господь ввійшов у ріку для хрещення. «І охрестившись, Ісус зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» (Мт. 3:16-17).

Зверніть увагу, як був охрещений Ісус. Він «вийшов із води». Текст ясно дає зрозуміти, що Ісус був охрещений в Йордані, як і багато інших. «А Іван теж хрестив в Еноні, поблизу Салиму, бо було там багато води; і приходили люди й хрестилися» (Ів. 3:23). Якби Іван обмежився лише окропленням чи обливанням,

ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ

йому не потрібно було шукати місця, де було багато води. Та й саме слово «хрестити» на мові оригіналу означає «занурювати».

Відмітимо, що Ісус був хрещений не тому, що Він згрішив, а тому, що згрішили ми. Багато людей не зважаються прийняти хрещення, мотивуючи це власною недосконалістю і надміром гріхів. Хрещення не призначено для якихось особливих, досконалих людей. У цьому світі була лише одна досконала Людина, Котра прийняла хрещення. Звершене хрещення Ісуса Христа компенсує всі наші недоліки.

Ще одне запитання: «Що символізує хрещення?»

— смерть для гріха і життя для Христа — 64,6%;

— заповіт з ангелом-хоронителем — 8,5%;

— єдність з Христом — 63,4%;

— прощення гріхів — 34,1%;

— захист від наврочень — 7,3%;

— прийняття Святого Духа — 58,5%.

Біблія говорить: «Чи ви не знаєте, що ми всі, хто хрестився у Христа Ісуса, у смерть Його хрестилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя» (Рим. 6:3-4).

У хрещенні присутні три особливі акти: занурення у воду, поховання людини під водою і підняття з води. Занурення у воду символізує смерть з Христом для гріховного життя в цьому світі. Поховання під водою вказує на те, що вона ховає колишні свої гріховні звички і схильності. Підняття з води є прообразним воскресінням з Христом, щоб з Його допомогою жити новим життям, дотримуючись всіх вказівок Спасителя.

І, нарешті, останнє запитання: «Для чого потрібно хреститися?» Переважна більшість респондентів (95,1%) підтримують біблійну точку зору, що таким чином ми заявляємо про свою віру в Ісуса Христа і прийняття Його своїм Господом і Спасителем. При хрещенні ми з'єднуємося з Ісусом Христом. Апостол Павло заявляє: «Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися!» (Гал. 3:27).

Отож, хрещення є однією із найважливіших сходинок на дорозі спасіння: «Хто увірує й охреститься — буде спасений» (Мр. 16:16); «... і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, — і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38).

Відізьвіться на заклик Господа!

30 червня на березі р. Бистриці Надвірнянської церква ХВС м. Івано-Франківська провела святкове богослужіння – 49 івано-франківців уклали завіт з Богом через святе водне хрещення по вірі. 49 разів лунало: «Так» у відповідь на запитання: «Чи віруєш ти, що Ісус Христос – Син Божий» і «Чи обіцяєш служити Йому в чистій совісті».

У своїй проповіді старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання церков ХВС єпископ Юрій Веремій ще раз наголосив, що основою всіх наших дій і вчинків, помислів і намірів, тобто всього нашого життя має бути вічне й незмінне Боже Слово. За ним будуймо своє життя – і ніколи не помилимося.

630 студентів вивчали англійську за допомогою друзів зі США

З 18 по 28 червня в приміщенні церкви ХВС м. Івано-Франківська проходила школа розмовної англійської мови.

На інтенсивний курс розмовної англійської мови, який американці проводять ось уже понад 15 років у різних країнах світу, зареєструвалося 630 студентів. У навчальних класах для всіх рівнів (від нульового до найвищого – всього вісім рівнів для всіх вікових груп) навчалися іванофранківці віком від 15 до 76 років.

Курси проходили щодня, кожен студент сам обирав зручний для нього час занять. Судячи з відгуків, було б непогано проводити такі курси щороку, настільки щирою, теплою і доробозичливою була атмосфера занять.

УКРАЇНА:
християнська чи
постхристиянська?

СТОП. 2

ЗНАМЕНО 666

СТОП. 4

Переплутані
діти

СТОП. 5

Християнство можна
логічно пояснити

СТОП. 6

Михайло ЧЕРЕНКОВ

Доктор філософських наук,
віце-президент фонду
«Духовне відродження»

Українські християни змушені робити радикальний вибір – або бачити Україну християнською і робити все, щоб вона такою стала, або зняти з себе відповідальність і дозволити країні стати постхристиянською, змиритися з тим, що вже відбувається без нас і проти нас.

Коли в Європі заговорили про прихід постхристиянської епохи, в СРСР ще панував атеїзм і Церкви лише мріяли про «відкриті двері» для проповіді Євангелія. Після розпаду СРСР українці пережили десять років «релігійного буму», але християнська епоха так і не настала. Зате все більше відчутним стало постхристиянство – коли про християнство знають, але не живуть ним, і воно стає всього лиш ринковим «брендом» або товаром у релігійному супермаркеті.

Україну називають православною, враховуючи той факт, що близько 80 відсотків населення пов'язують себе з цією релігійною традицією. Але далеко не всі «православні» готові підтвердити свій християнський вибір. Це постхристиянство.

Влада охоче заграє з православ'ям, використовуючи релігію в політичних цілях. У цій грі багато релігійних слів, але немає ні принципів, ні цінностей. У цій грі багато посилань на настільки туманну «духовність» і настільки далекі «традиції», що за ними не видно реальних переконань. Це постхристиянство.

Міністерство закордонних справ України визнає, що в країні мають місце порушення прав геїв, але заперечує, що порушуються права побитой в ув'язненні Юлії Тимошенко.

УКРАЇНА: християнська чи постхристиянська?

«Православний» президент залишає без відповіді письмові звернення представителів Церков із проханням звільнити політ'язнів і припинити репресії, а потім раптом викликає їх «на килим», зриваючи поїздку делегації священнослужителів до Брюсселя. Московський патріарх Кирило збирає ректорів українських вишів і розповідає їм про небезпеку протестантизму, перекладаючи всі біди «секулярної» Європи на наслідки Реформації. Це постхристиянство – внутрішньо порожнє, безсердечне, цинічне, що лише приймає «вид побожності, сили ж її зреклися» (2 Тим. 3:5).

«Сильна» влада в Україні душить демократію замість того, щоб усією своєю «силою» служити народові. «Православ'я по-московськи» придушує християнське різноманіття і свободу совісті замість того, щоб спільно будувати християнську Україну на євангельських засадах. Для такої влади і такої релігії постхристиянство цілком підходить, це вже не віра серця, а засіб для замилювання очей.

Але християни не зобов'язані погоджуватися з таким ходом історії, вони можуть стати в проломі за цю землю (Єз. 22:30). Я переконаний, що для України Бог хоче найкращого, і лише від міри християнської відповідальності залежить майбутнє країни – чи стане християнство її духовним центром і орієнтиром розвитку. Відповідальності поки що мало.

Ось свіжі приклади цього року. В Україні сотні тисяч вірних протестантських церков. Але заявити свій християнський і цивільний протест проти гей-парадів приходять лічені десятки і

рідко коли збираються тисячі. Десятки і сотні (але не тисячі!) євангельських християн взяли участь у Фестивалі сім'ї. Пасивність і нечисленність християн розв'язує руки нехристиянам і антихристиянам, що діють організовано й нахабно.

«Розділяй і володарюй» – цей старий і підступний принцип укорте використовується проти християн, щоб позбавити їх єдності і розбудувати спільну справу. Так для підконтрольних владі ЗМІ стало вже звичним ділити християн на конфесії традиційні і нетрадиційні, сектантські. У прямому ефірі баптистів називають сектантами, а впливові ЗМІ звинувачують євангельських християн у доведенні дітей до самогубства. На жаль, християни не стали на захист своїх конституційних прав. Українські суди важко назвати справедливими і ще важче дочекатися відповіді на звернення до влади, але вимагати суду кесаревого, все ж, варто (Дії 25:11).

Якщо християнство не хоче остаточного розриву, воно має повернутися обличчям до проблемного суспільства. Іноді можна почути, що духовне життя таке далеке від громадського, що жодні біди останнього на нього не впливають; нібито можна бути духовною людиною і ні на що не звертати уваги. Я категорично не згоден з таким підходом. Духовне життя обов'язково проявляється в житті соціальному – у тому, як люди працюють, відпочивають, спілкуються, які закони пишуть, яких правителів обирають. І навпаки, ситуація в суспільній моралі, культурі, політиці, економіці може багато сказати про духовність.

У нас же виходить так: живемо не

просто погано, але щораз гірше, зате духовністю пишаємося. Пригадується студентське запитання викладачеві в дірявих штанях: «Якщо ти такий розумний, чому такий бідний?». Зрозуміло, що бідність – не гріх, але зашити і почистити штани неважко. Займаймо собі питання: «Якщо наша духовність така висока і глибока, то чому вона не змінить суспільство на краще, не зцілить його вад?».

Ми, християни, приховуємо в собі те, що могло б послужити всім. Відокремлюючи духовне життя від суспільного, ми тим самим віддаємо суспільство під владу нехристиянських сил.

Ми не можемо зробити Україну християнською, але не можемо й змиритися з Україною постхристиянською або нехристиянською. Християнська Україна, як я її розумію, не обов'язково передбачає «нашого» президента, «наш» кабінет міністрів і парламент, тим паче не передбачає «наших» олігархів. Україна може вважатися християнською вже тоді, коли голос християнської меншини буде чутним і авторитетним. Ми не можемо прогнати морок, але можемо бути світлом. Ми не можемо за один чудовий день змінити політичні та економічні структури, але можемо нагадати про Божу істину і суд тим, хто приймає важливі рішення. Ми не можемо виселити зі свого під'їзду наркоманів, що нам докучають, але можемо проявити любов і співчуття стосовно них. Ми не можемо проповідувати «війну палацам» Межигір'я або Кончі-Заспи, але просто зобов'язані нагадати про те, що буває з тими «нерозумними», «хто збирає скарби для себе, а не в Бога багатіє» (Лк. 12:16-21).

Навіть постхристиянська Україна може стати християнською Україною, якщо в кожному будинку, кожному місті, кожному заводі, школі, університеті знайдуться хоч лічені одиниці праведників.

За будь-якої влади, якою б темною або «тіньовою» вона не була, суспільству потрібне світло. І Церква повинна бути таким світлом. Такого права не може забрати ніхто. Може змінитися статус, але не може змінитися покликання. Можна переписати закони, але не можна переписати Біблію. Можуть змінитися обставини, може згуститися пільма. Але світло не перестане бути світлом. І від нас залежить, чи стане його більше.

Україна вже не православна і навіряд чи стане протестантською. Але на тлі політичного й ідеологічного банкрутства у народі назріває голод за правдою, живим Богом і щирою вірою. Ні українська корумпована влада, ні імперія «Русского мира», ні постсекулярна Європа не відповідають потребам і сподіванням розчарованих людей. Ні виснажений європейський протестантизм, ані агресивне московське православ'я не наситять душі. У почутті голоду за справжнім християнством, що зараз пробуджується, є шанс, у цьому пошуку є надія. Коли ми перестанемо тішити себе ілюзіями «другого Єрусалима», «християнської нації», «Святої Русі» і запрагнемо Бога, Він завітає в Україну.

Україну важко назвати християнською, але вона може стати такою. Бог може зробити чудо, якщо християни будуть здатні відважитися і повірити, просити і прийняти.

Наука довела: Всесвіт — діло рук Всемогутнього Творця

Відомий фізик зі штату Огайо, США, доктор Євсей Неймотін народився в 1943 році в СРСР. Син ворога народу став вченим, котрий працював в атомних лабораторіях Росії, був деканом університетів у Казахстані і Росії. В Америці він працює на атомному реакторі, бере участь в розробці національних наукових проектів, пов'язаних з космосом. Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю з цією непересічною людиною.

— Ви пройшли серйозне, насичене життя. У вас був час подумати, у чому ж призначення людини в цьому житті.

— Призначення людині дає Бог. Біблія говорить, що коли Бог дає доручення, Він дає і всі необхідні можливості, щоб вона це завдання виконала. А отже, людина повинна бути зайнята тим, що вона здатна робити найкраще (звісно, якщо ця її діяльність служить на добро людям).

Я, наприклад, любив розв'язувати рівняння. Приїхавши сюди, в США, пішов працювати на АЕС на посаду прикладного характеру. Тобто потрібно шукати заняття, яке найближче до ідеального. Чи було це призначено мені згори — не знаю. Але я, як то кажуть, зробив усе, що міг.

— Чи бувають у практиці вчених моменти, коли звершуються відкриття поза людською логікою і вчені від-

чувають, що хтось чи щось відкриває їм таємниці?

— Коли кажуть «людська логіка», то мають на увазі очевидні закони. Найочевиднішими є закони збереження матерії і енергії. І ось ці закони порушені. У рамках звичайних явищ виникнення всесвіту неможливо пояснити. Галактики рухаються з прискоренням, отже, на них діють сили. Здійснюється робота. Це означає, що діє певна енергія. А звідки вона береться? І ось ввели поняття про темну енергію. Нам здається, що галактики прискорюються, тому що відбувається народження нового простору з нічого! Темна енергія і темна матерія — яскраві приклади ситуації, коли вво-

дяться довільні поняття, щоб пояснити неопояснювальне. Виникнення всесвіту в результаті «великого вибуху» — приклад штучного пояснення божественного явища. На самому початку був створений простір, який продовжує створюватись й нині. Потім було внесено світло, з котрого і був побудований світ.

— Згадуючи своє дитинство, юність, наукову працю, чи можете сказати, що в житті були події, коли ви відчували, що вам допомагають якісь інші, невідомі вам сили?

— Моє дитинство — це дитинство людини зі страшною таємницею. Таємниця полягала в тому, що мій батько — ворог народу і перебуває в концтаборі. І дуже

любив батька і страшно боявся, що коли про це дізнаються, то буде зле. Тому в мене не було близьких друзів і увесь свій час я читав книги. Найбільший вплив на мене мали Г. Уеллс, Жюль Верн, Фенімор Купер, брати Стругацькі. Ці письменники і сформулювали мене як особистість. Тому що в їх книгах були глибока людяність і таємна присутність Творця.

— Луї Пастер якось сказав: «Ще не стане день, коли будуть сміятися над дурістю сучасної матеріалістичної філософії. Чим більше я займаюся вивченням природи, тим більше зупиняюся в благоговійному подиві перед ділами Творця. Я молюся під час своєї роботи в лабораторії».

— Я повністю згоден з цим твердженням.

— А ось ще кілька цитат відомих людей. Академік Раушенбах сказав: «Намагаючись аналітичними методами пізнати всесвіт, деякі фізики відчували неможливість пояснити його з точки зору матеріалізму. Я також вважаю, що матеріалізм, який вчить, що матерія первинна, а все інше вторинне, — абсурд».

Академік Сахаров, якого вважають людиною винятково чесною і сміливою, писав, що існує щось поза матерією і її законами, що наповнює світ теплом, і це почуття можна назвати релігійним. Ген, носій спадкової інформації, матеріальний. Але сама вона не пояснювальна з матеріалістичних позицій. А що важливіше

— інформація чи її носій? Виходить, у світі об'єктивно існує те, що нематеріальне».

— Ідея про первинність матерії і вторинність душі неправильна у своїй основі. Всесвіт — справа рук Всемогутнього Творця. Наука довела це. Ознайомтеся з теорією «великого вибуху». Перше, що створив Бог, — це був простір. До початку творіння простору просто не існувало. Таким чином, основа творіння не могла бути матеріальною з однієї простої причини: матерії потрібний простір. Висновок напрашується один: світ був створений Кимось, Хто не матеріальний, і Цей Хтось — Господь Бог.

— Чи замислюєтесь ви про майбутнє? Про те, що очікує нас і наших нащадків?

— Майбутнє світу цілком залежить від тих, хто його населяє, і від того, що твориться в мозках у тих, хто його населяє. Кількісний і якісний склад народонаселення визначається рівнем народжуваності, котрим може похвалитися той чи інший прошарок людського суспільства. Звершувати майбутнє будуть ті, хто народжує багато дітей. Не треба проводити складні математичні підрахунки, щоб зрозуміти: жінка, котра народила двох дітей, буде щасливою бабусею чотирьох внуків. Нам треба прагнути до того, щоб мир царював у серцях наших дітей. Сьогодні як ніколи важливо навчити дітей поважати людей різних національностей і віросповідань, іншими словами, тих, хто когось відрізняється від них. Інакше наше майбутнє виглядатиме вельми похмуро.

— Що найпрекрасніше у світі?

— Людська дружба, а істинна дружба — це готовність пожертвувати всім заради того, кого називаєш другом.

— Яка наймудріша думка постійно живе з вами?

— Не думай, що ти найрозумніший за всіх. Будь готовий до поразки, навіть якщо всі шанси на твою користь.

Baznica.info

ВІРУЮ

Як зберегти лице і совість в соціальних мережах

Інтернетом користуються мільйони, але не всі пам'ятають, що в мережі можна не тільки знайти корисну інформацію, а й втратити гідність, осквернити совість, підмочити репутацію. Ось десять рекомендацій, як зберегти добре ім'я і совість в Інтернеті.

1. Не сперечайтесь! В суперечках істина не народжується — там її вбивають. Дискусія відрізняється від суперечки. В дискусії опоненти цікавляться думкою один одного, вміють вислуховувати, нічого не нав'язують і намагаються розібратися в обговорюваному питанні. У суперечці зазвичай опонентів не слухають, а стараються відстояти свою точку зору; висловлювання стають емоційними, а діалог, найчастіше, — неконструктивний. Тому інколи краще коротко виразити свою думку, ніж витратити час і енергію на конфлікт, що роздувається.

«А від нерозумних та від невчених змагань ухилийся, знаючи, що вони родять сварки» (2 Тим. 2:23). **«Вистерігайся нерозумних змагань, і родоводів, і спорів, і суперечок про Закон, — бо вони некорисні й марні»** (Тит. 3:9).

2. Не пишійте в гніві чи в інших сильних негативних емоціях (роздратуванні, образі, гніві, розчаруванні та ін.). Пристрас-ті вгамуються, а про написане будете жаліти. Витримайте паузу, вичекайте, і якщо необхідно відповісти, відпишіть пізніше і з холодним розумом.

«Розум людини припинює гнів її, а величність її — перейти над провинною» (Прип. 19:11). **«Отож, мої брати любі, нехай буде кожна людина швидко послухати, забарна говорити, повільна на гнів. Бо гнів людський не чинить правди Божої»** (Як. 1:19-20). **«Глупак увесь свій гнів виявляє, а**

мудрий назад його стримує» (Прип. 29:11). **«Нерозумного гнів пізнається відразу, розумний же мовчки ховає зневагу»** (Прип. 12:16). **«Гнівлива людина викликає сварку, а лютий вчиняє багато провин»** (Прип. 29:22).

3. Не друкуйте і не пересилайте непереверену інформацію. Це може виявитися брехнею. Використовуйте надійні джерела, а не сайти жовтої преси чи сумнівні повідомлення у форумах і групах. Не поспішайте пересилати листи із терміновою новиною, яку просять прочитати і переслати іншому. В ряді випадків, «новина» може бути чукою або перекученою, застарілою інформацією.

«Не стане один свідок на кого для всякої провини і для всякого гріха, — у кожнім гріху, що згрішить, на слова двох свідків або на слова трьох свідків відбудеться справа» (5 М. 19:15). **«Вірите безглуздя в кожнісіньке слово, а мудрий зважає на кроки свої»** (Прип. 14:15).

4. Користуйтеся в мережі своїм реальним іменем — прозорість збереже від спокус. Поводитися аморально в мережі значно простіше, коли ти «зашифрувався» під вигаданим прізвиськом. Використайте своє реальне ім'я, і це буде додатковим фактором стримання від вчинених дурниць. Не робіть в мережі таких речей, про котрі не можете розповісти іншим відверто. Навряд чи, наприклад, одружений чоловік буде реєструватися в групах для дорослих під своїм іменем, а служитель церкви — фліртувати в соціальній мережі з дівчатами. Не приховуйте своїх переконань!

«Ліпше добре ім'я за багатство велике, і ліпша милість за срібло та золото» (Прип. 22:1). **«Якщо заховається хто у криївках, то Я не побачу його? — говорить Господь. Чи Я неба й землі не наповнюю, каже Господь»** (Бр. 23:24). **«Немає нічого захищеного, що воно не відкриється, ані потаємного, що не виявиться»** (Мт. 10:26).

5. Будьте завжди коректними, відповідайте з повагою навіть опонентам. Не пишійте грубо, з погордою, не «тикайте» незнайомим людям, не принижуйте співрозмовника і не висміюйте, навіть якщо хтось помилився чи написав дурницю. Не переходьте на особистості: відділіть гріх від того, хто згрішив, помилку від того, хто помилився. Не поведіться фамільярно, називайте людей тільки так, як вони відрекомендувалися в мережі. Не використовуйте фривольний гумор, вульгарні і неоднозначні висловлювання. Не переходьте на особистості, не дорікайте людині за її національність, стать, стан здоров'я, вік і т. д.

«А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчає би противників із лагідністю, що Бог їм не дасть покарання, щоб правду пізнати» (2 Тим. 2:24-25).

6. Не поспішайте з висновками і не підливайте олії в вогонь. У довгих вітках коментарів іноді важко бачити повну картину обговорень, тому не поспішайте ставати на чийсь бік в чужому диспуті на підставі частини діалогу чи останніх повідомлень. Діючи поспішно чи необачно, ви ризикуєте помилитися.

«Хто відповідає на слово, що поки

почув, — то глупота та сором йому!» (Прип. 18:13). **«Пса за вуха хапає, хто, йдучи, устряває до сварки чужої»** (Прип. 26:17). **«Слава людині, що гнів покидає, а кожен глупак вибухає»** (Прип. 20:3).

7. Не з'ясовуйте стосунки публічно при виникненні конфлікту. Постарайтесь приватно врегулювати конфлікт. Не влаштовуйте публічні перепалки, дискредитуючи себе й інших. Людям не подобається бачити в мережі конфлікти друзів, які мають можливість обговорювати свої незгоди приватно.

«А коли прогрішиться твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, — ти придбав свого брата. А коли не послухає він, то візьми з собою ще одного чи двох, щоб «справа всляка ствердилась устами двох чи трьох свідків». А коли не послухає їх, — скажи Церкві; коли ж не послухає й Церкви, — хай буде тобі, як поганин і митник!» (Мт. 18:15-17). **«Судися за сварку свою з своїм ближнім, але не виявляй таємниці іншого»** (Прип. 25:9).

8. Поважайте авторське право. Старайтеся не публікувати чужі матеріали, навмисне не вказуючи джерело інформації. Зсилайтеся на джерело чи автора, якщо ви копіюєте текст чи чужу цитату. Окрім того, не є добрим тоном

активна реклама своїх матеріалів чи сайту на чужих особистих профілях в соціальних мережах.

«І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви» (Лк. 6:31). **«Ніхто з вас хай не страждає, як душогуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник...»** (1 Петр. 4:15).

9. Спокійно реагуйте на критику. Якщо критикують заслужено — майте мужність визнати помилки; а якщо незаслужено — майте мудрість і такт виразити свою позицію без самовиправдань і нападок у відповідь. Іноді варто промовчати. Існують виняткові випадки, коли провокативні репліки краще ігнорувати, ніж влаштовувати безкінечні перепалки, але цим не варто зловживати.

«Хто ховає провини свої, тому не ведеться, а хто признається та кидає їх, той буде помилюваний» (Прип. 28:13). **«Хто напучування не приймає, той не дбає про душу свою, а хто слухається остороги, здобуде той розум»** (Прип. 15:32). **«Слухай ради й картання приймай, щоб мудрим ти став при своєму кінці»** (Прип. 19:20). **«Чоловік остережуваний, та твердоший, буде зламаний нагло, і ліку не буде йому»** (Прип. 29:1).

10. Не втрачайте відчуття реальності: Інтернет не може стати божеством, котре забирає у вас все — совість, честь, сім'ю, друзів, життя. Якщо пріоритети виявляються помилковими, наслідки можуть бути сумними. Обмежуйте свої бажання в мережі, стежте за часом, не натискайте на всі банери: усі сторінки не переглянеш і на кожну репліку не відповіси — не живіть онлайн. Життя минає! Влаштуйте для своєї мережевої активності день спокою (Інтернет-шабат).

«Не роби собі різьби і всякої подобі з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм, бо Я — Господь, Бог твій...» (2 М. 20:4-5).

Денис ПОДОРОЖНИЙ.

Здержуйтесь від тілесних пожадливоростей

«Благаю вас, любі, як прихоськів та подорожніх, щоб ви здержувались від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі» (1 Петр. 2:11).

Петро писав своє послання до людей, які були новачками у вірі. До свого навернення до Христа вони жили у світі, наповненому всякого роду гріхами, у тому числі і сексуальними, котрі були прийнятними в суспільстві. Тепер, ставши християнами, вони хотіли жити свято. Однак в оточенні поган спокуса гріха була великою. Суспільство, в якому вони жили, давало волю пожадливоростям і навіть хизувалося своєю розпущеністю. І християни на кожному кроці стикалися з кричущою аморальністю. Повсюди бачачи гріх, вони постійно намагалися опиратися спокусам і не дозволити собі повернутися до колишнього гріховного способу життя.

Щоб допомогти їм в цьому, Петро пише: «Благаю вас, любі, як прихоськів та подорожніх, щоб ви здержувались від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі». Грецьке слово *parakaleo* — «благати» описує людину, котра благає вислухати її і зробити те, про що вона просить.

Але це слово вживалося і як военний термін. У Стародавній Греції було прийнято збирати війська, перш ніж відправити їх на битву. Воєначальники не приховували суворих реалій війни, відверто говорили про всі небезпеки, з якими війни зіткнулися в бою. І говорили про велику славу у разі перемоги. Вони

вмовляли воїнів не боятися ворога, сміливо вступати в бій і відважно боротися.

Оскільки слово *parakaleo* вживалося в цьому значенні досить часто, читачі розуміли, що Петро звертається до них як воєначальник.

Слово «прихосько» стосується людини, яка не є громадянином тої країни, в якій живе. Вона чужинець. Можливо, вона має законне право жити в цій країні, але не має права брати участь в її суспільному житті.

Таким чином, Петро нагадує своїм читачам, що вони більше не є громадянами цього світу, хоча і живуть в ньому, — вони тепер громадяни небесної держави, а тому не можуть брати участі в житті цього світу. Вони повинні навчитися жити серед людей цього світу і не бути подібними на них.

Щоб посилити це значення, Петро закликає їх жити так, як подорожні. Слово «подорожній» вказує, що ми повинні ставитися до життя в цьому світі як подорожні. Як мандрівники, які проходять якоюсь територією, направляючись до кінцевої мети своєї подорожі. На цій території вони ні до чого не прив'язуються, тому що незабаром знову в дорогу, а отже, буде нерозумно надмірно прихилитися до чогось там, де зупинився лише на якийсь час.

Петро просить віруючих жити на цій землі так, як мандрівники. А для цього він просить «здержуватись від тілесних пожадливоростей».

Тобто з доброю волею відмовитись від них, зберігати дистанцію між собою і пожадливоростями, якими наповнений

світ. Бажання будуть наполегливо зваблювати, аж поки не візьмуть над вами гору. Якщо ви хоч трохи дозволите собі поблажливість, вони оволодіють вами і будуть повністю вас контролювати.

Не обманюйтесь, що можете трохи спробувати гріх на смак, а потім його відкинути. Як тільки ви торкнетесь гріха, спокуса знову згрішити буде все наполегливішою, вам доведеться шалено опиратися, щоб не стати рабом цього гріха. Тому Петро так категорично наказує «здержуватись від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі».

Автори Нового Заповіту добре розуміли, що розум, воля і почуття християн є головною ціллю сатани. Саме там він веде свої головні битви. Тому Петро просить нас не грішити, щоб з власної волі не дати можливості дияволу розгорнути цю боротьбу. Він просить здержуватись від тілесних пожадливоростей, захищати свій розум, волю і почуття від непотрібної боротьби.

Якщо з якоюсь спокусою ви боретесь більше, ніж з іншими, як почалася ця боротьба? Ви дозволили собі зробити те, чого не варто було робити? Ви пішли, ведені своїми бажаннями, вирішивши не відмовляти собі в тому, що вам захотілося припинити цю боротьбу? Хіба не значно легше встояти перед спокусою, ніж потім викорінювати гріх, котрий швидко і глибоко вкорінюється у життя?

Якщо насколишній світ вас зваблює, запрошує приєднатися до його гріховних справ, нагадайте собі, що в цьому світі ви — подорожній, який не має жодного права брати участь у світських гріховних ділах. Прийміть рішення стримуватися від всього гріховного, і тоді ви уникнете жахливої битви, в якій інші беруть участь щодня, тому що не відмовилися від запропонованої їм спокуси.

«Доля України не в руках політиків, а в руках Ісуса Христа»

На цьому наголосив старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко на відкритті ювілейного XV Всеукраїнського фестивалю християнської молоді, який розпочався 5 липня поблизу міста Малина на Житомирщині.

Серед почесних гостей були представники влади, служителі місцевої греко-католицької церкви, науковці, громадські діячі, а також служителі ЦХВЕУ, які висловлювали привітання, побажання та слова настанови для молоді. Зокрема, завідувач у справах релігій Житомирської області Олександр Пивоварський відзначив великий вклад п'ятидесятницької Церкви у соціальну сферу нашої країни. Його думку продовжив Віктор Єленський, доктор філософських наук, президент Української асоціації релігійної свободи, який зауважив, що християнин винятково уважний до злободенних питань і справедливий у своїх діях та рішеннях. «Справедливість — це те, чого шукає кожна людина, а християнство — це завжди вибір, це вогонь, якого всьому світу замало», — запевнив пан Віктор.

Постійний гість фестивалю, голова експертної комісії з питань моралі Василь Костицький зауважив, що Україна має прокинутися у духовному та моральному плані. «Господь дав людині творчість не для зла, а на добро, — зазначив він. — Ми часто забуваємо про це. Бажаю, щоб те, чим наділив вас Творець, ви використовували задля слави Божої».

Історію про Йосифа, який завжди залишався вірним Господу при всі обставини, які траплялися в його житті, нагадав молоді старший пресвітер церков ХВЕ Дніпропетровщини Михайло Мокієнко. «Життя Йосифа було непростим, але його руки залишилися міцними. Тож і ви, дорога молоде, залишайтеся міцними у своїй вірі,

стійко тримайтеся Христа», — побажав він.

«Я не вірю в трагічний кінець для України. Я вірю, що Бог готує щось особливе для нашої країни. Оскільки доля України не в руках політиків, а в руках Ісуса Христа», — підкреслив Михайло Паночко, підсумовуючи відкриття фестивалю.

Упродовж цілого тижня на молодь чекають богослужіння, навчальні лекції, дискусії, тематичні секції, круглі столи, а також мистецькі, музичні і спортивні заходи. У рамках заходу відбудуватимуться презентації соціальних, благодійних, місійних проектів та організацій, які діють у Церкві. Особливим очікуванням є відкриття Міжнародного місіонерського центру, що є спільним проектом церков України та Південної Кореї.

Своїми враженнями та очікуваннями від фестивалю діляться його учасники.

Олена і Поліна, 17 і 20 років, м. Ізмаїл: «Ми приїхали насамперед заради зібрань. Ще хочемо поспілкуватися з молоддю, познайомитися з новими людьми, зустрітись із старими друзями. На майбутніх з'їздах хотілося б бачити більше гостей з-за кордону».

Роман, 34 роки, м. Рівне: «Я вже всьоме у Малині. Від початку не пропускав жодного з'їзду. На мою думку, тут нічого не треба вдосконалювати. Польові умови молоді в цілому подобаються. Малин для мене — величезне благословення та натхнення. Тут відпочиваєш і тілом, і душею».

Роман, 17 років, м. Миколаїв: «Перший раз у Малині. Хочу отримати духовне наповнення та особисті настанови».

Анна, 18 років, м. Запоріжжя: «Дуже подобається в Малині. Жадаю духовних змін».

Маркіян, 19 років, м. Львів: «Попередні кілька років я не мав можливості приїжджати. Цікаво подивитися, що змінилося за цей час. Хочу подивитися на якість служіння та кількість учасників».

Прес-центр ЦХВЕУ.

Думаю, всі розуміють, що у світі відбувається щось не те. Але, за великим рахунком, все відбувається саме так, як і повинно відбуватися, — збуваються пророцтва Біблії.

У Книзі Об'явлення читаємо цікаве пророцтво: «І зробить вона (звірина), щоб усім — малим і великим, багатим і вбогим, вільним і рабам — було дано знамено на їхню правицю або на їхні чола, щоб ніхто не міг ані купити, ані продати, якщо він не має знамена імення звірини або числа імення його... Тут мудрість! Хто має розум, нехай порухає число звірини, бо воно число людське. А число її — шістьсот шістьдесят шість» (Об. 13:16-18).

ЗНАМЕНО

«Не обманюйтеся, — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне! Бо хто сіє для власного тіла, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне» (Гал. 6:7-8).

дані, що містяться в чіпі, до того ж у всесвітньому масштабі».

Наступна стаття: «А його число 666. Коли появиться печатка звірини?»

детально зупиняється на питанні, чи є щось спільне між печаткою звірини і передовою технологією, яка сьогодні хвилює весь світ. Щоб правильно відповісти на це запитання, важливо усвідомити деякі істотні моменти аналізу Біблії:

1. Печатка звіра — зовні це знак, котрий в царстві антихриста люди носять на правій руці чи на чолі. Без цієї ознаки в майбутньому неможливо буде брати участь в повністю контрольованому антихристом ринковому житті («продавати і купувати»). Без такого знака люди повністю будуть позбавлені основ життя.

2. Якщо говорити про внутрішню суть печатки звірини, то це тавро, яке диявольським чином пов'язує кожну людину з особистістю антихриста.

Внутрішнє таврування відбувається в ту ж мить, коли людина погоджується на те, щоб їй поставили зовнішнє тавро. Цей дозвіл ніяким чином не можна взяти назад, і він навіки приковує людину до долі диявола (Об. 14:9-11, 19:20; 20:10).

У зв'язку із запитанням про те, чи наблизився вже цей час і якщо так, то наскільки близькі ми до нього, нашу увагу у статті звертають на сучасну технологію. Тут, передусім, виділяються дві речі:

1. Завдяки майже неймовірним можливостям електронної техніки уперше в історії людства стала можливою думка про таку глобальну електронну систему, за допомогою якої всі 24 години на добу можна було би спостерігати за людиною.

2. Електронні технології, які використовуються для повністю автоматизованого впізнання й ідентифікації особистості, мають такі якості, які дивовижним чином нагадують про передбачення Біблії. Раніше у світі не існувало нічого навіть приблизно подібного! Кілька років тому навіть для багатьох тлумачів Біблії було незрозуміло, як вдасться антихристу поставити весь світ під контроль. Це можна уявити лише в епоху обчислювальних машин, всесвітньої телекомунікації й універсальної мережі електронних систем.

Оскільки печатка звірини, якщо мати на увазі зовнішню функцію, буде засобом здійснення влади, виникає запитання, чи справді нема ніякого зв'язку між цим знаком і технологією останніх часів, завдяки

якій можливість всесвітнього контролю над людством сьогодні скоротилася до відстані витягнутої руки.

У Святому Писанні немає детального опису зовнішнього вигляду печатки антихриста. Безумовно, у Бога були вагомими для цього причини.

Згадаємо два важливі висловлювання з Об'явлення:

1. У будь-якому разі печатка звіра — це якийсь знак! При всіх згадках в Об'явленні це диявольське маркування називається словом «знамено» (Об. 13:16-17; 14:9, 11; 19:20). Тобто Біблія під печаткою звірини має на увазі розпізнавальний знак, тобто маркування. Біблійне поняття «печатки» настільки однозначне, що нема причини думати інакше.

2. Печатка звірини на кожній людині одна і та ж! Той факт, що печатка звірини буде відігравати центральну роль в економічному житті царства антихриста, спонукає деяких дослідників до думки про те, що в цього знака може бути дещо спільне з грошовою і кредитною системою. Висловлювання Святого Письма, згідно з яким без цього знака в майбутньому ніхто не зможе «ні купувати, ні продавати» (Об. 13:16-17), після цього слід розуміти так, що це позначення — певного роду новинка в платіжній системі без використання готівки, яку в загальних рисах ми розуміємо так: що вчора ще було чековою книжкою, а сьогодні перетворилося на платіжну картку, завтра може бути замінене таким маркуванням, яке людина буде носити безпосередньо на тілі.

Тож печатку звірини слід розуміти як технічно нове вирішення грошового обміну в майбутньому? На жаль, за такого розуміння не враховується те, що печатка звірини не має ніякого відношення до особистості, яка буде носити її в царстві антихриста. Печатка звірини — це розпізнавальний знак антихриста. Вона складається лише з імені антихриста чи з числа імені його — 666 (Об. 13:17-18). Згідно з Писанням, цей знак не містить іншої додаткової інформації. Той, хто помічений ним, носить на правій руці чи на чолі або ім'я антихриста, або число 666! Печатка звірини для всякого, «позначеного» нею, забезпечує доступ до централізовано контрольованої фінансової системи антихриста.

Чи є щось спільне в печатці звірини з технікою? Якщо наші міркування правильні, то ми приходимо до наступного результату: для створення і використання глобальної фінансової системи, котра функціонує зовсім без готівкових грошей і всі 24 години на добу перебуває під централізованим контролем, — безумовно необхідні величезні затрати на високопродуктивні технології.

Той, хто сьогодні стежить за тим, як енергійно ведуться роботи над створенням обчислювальних машин і коридорів

даних електронного супермаркету у всесвітньому масштабі, який діяв би тільки з «грішми даних», той легко може уявити таку систему. Якщо ж мова йде про того, кому надано право доступу до цієї системи, то цілком достатньо, якщо певна особа може засвідчити про себе за допомогою розпізнавального знака. Цей знак повинен бути нанесений безпосередньо на тіло (щоб надійно виключити можливість використання його іншими). І мати чіткі й однозначні ознаки, щоб не змішуватися з іншими.

Згідно з Об'явленням, ці умови для «печатки» легко виконуються: у формі зовнішнього позначення, що складається з букв, його можна нанести безпосередньо на руку чи на чоло. Ім'я антихриста або число 666 задовольняють розпізнавальні вимоги. Їх неможливо з чимось переплутати, оскільки ім'я антихриста гарантовано унікальне у світовій історії. Якщо додати, що цей розпізнавальний знак з настільки мінімальним «інформаційним змістом» не вимагає навіть таких затрат, як добре відомий лінійний код, який міститься майже на всіх товарах в магазині, то стає ясно, що печатка звірини в жодному разі не є складним вибором передової технології. Навпаки! Значно більшою мірою слід розраховувати на те, що цей знак буде таким простим і незначним, що, не володіючи справжнім знанням Біблії, навряд чи хтось може вважати, що цей таємний знак для людей в царстві антихриста буде мати настільки доленосне значення!

Як можна уявити на практиці маркування людей в царстві антихриста?

Біблія стверджує, що людям «буде дано знамено» (Об. 13:16). З цього формулювання видно, що мова йде про практичний процес: людям свідомо (!) заявляють про маркування, про те, що їх права рука чи чоло помічається певним знаком. Щоб це здійснити, потрібна відповідна технологія, за допомогою якої такий знак може бути нанесений.

Одна з найпростіших можливостей — це той знак, який ґрунтується на принципі відбитка пальця. З технологією відбитків пальців у майбутньому доведеться стикатися все частіше, у першу чергу, в банках. Електронний пристрій зчитує відбиток пальця людини і порівнює його із зрізцем, записаним в комп'ютері (чи на чіп-карточці). Таким чином, тонка структура відбитку пальця — надійний і природний розпізнавальний знак на тілі людини, знак, який може бути зафіксований в комп'ютері і в будь-яку мить використаний для ідентифікації особистості. За цим же принципом можна уявити штучне маркування людини «печаткою звірини».

У загальних рисах це виглядало би так: «зміст» печатки, тобто ім'я антихриста чи (альтернативним чином) число (Об. 13:18) перетворюється на код, який може бути прочитаний обчислювальною машиною. Через незначний «інформаційний зміст» (лише ім'я або число) для цього достатній навіть відомий лінійний код, який нині використовується скрізь. Потім цей лінійний код за допомогою лазера випалюється на шкірі до внутрішнього її шару. Таким чином, безпосередньо на шкірі виникає внутрішня структура. Вона має таку ж тонку будову, як малюнок відбитка пальця. Така штучна кодова структура так само, як і відбиток пальця, може бути «прочитана» електронним

пристроєм і оброблена за допомогою обчислювальної машини.

Отже, знак як «печатка» міститися безпосередньо в шкірі людини. Будь-якій людині його можна нанести на руку чи на чоло без особливих труднощів. Немає ризику несумісності, оскільки не використовується чужий організмові матеріал.

Знак може бути прочитаний машинним способом, тобто комп'ютером чи електронними системами.

Його неможливо видалити. Лазерне маркування проникає глибоко в шкіру і зберігається протягом всього життя, як слід від рани.

Питання, чи саме цим способом антихрист помітить маси останнього часу, чи використає ще досконаліший метод, залишається відкритим. У всякому разі, технічні передумови для цього вже давно існують.

Як би ми не ставились до цього, одну річ варто взяти до уваги: чим більше на наших очах царство антихриста набуває видимих обрисів, тим яснішим стає те, що дослівно здійснюється біблійне передбачення — «Наблизилися оті дні й слово всякого видіння» (Єз. 12:23).

З'єднані у світову комп'ютерну мережу, комп'ютери можуть бути використані як централізована система контролю над економічним становищем на планеті. У цьому є певні переваги. За допомогою такої системи можна буде повністю виключити можливість виникнення різного роду економічних потрясінь, які так часто спостерігаємо сьогодні, і таким чином повністю стабілізувати ситуацію на планеті. Частково тому перед великою скорботою людей так вабить перспектива стати учасником цих грандіозних перетворень. Вони не усвідомлюватимуть плачевний фінал прийняття такого рішення. Забувши про сказане в Біблії, багато хто буде готовий стати повноправним громадянином «темного царства».

Сьогодні людей активно готують до приходу правителя, здатного керувати подіями на всій планеті і в реальному часі слідкувати за їх розвитком, оцінювати ситуацію і приймати рішення згідно зі своїми антилюдськими планами. Як говорить Господь у Своему Слові, цим правителем в останні часи буде втілений антихрист.

Розвиток подій на планеті змушує вважати, що час його приходу і час виконання останніх пророцтв дуже близький. Ознак приходу кінця часу, про який сказано в Біблії, так багато, що навіть простий їх перелік займе достатньо часу, щоб зрозуміти — кінець неминучий.

Слово «мир», яке ми так часто чуємо сьогодні, є ніби перепусткою людству в період великої скорботи, в Апокаліпсис. Якщо у вас є Біблія, ви можете в цьому переконаватися. Відкрийте Перше послання святого апостола Павла до солунян і читайте з першого вірша п'ятого розділу: «А про часи та про пори, брати, не потрібно писати до вас, бо самі ви докладно те знаєте, що прийде день Господній так, як злодій вночі. Бо коли говоримуть: «Мир і безпечність», тоді несподівано прийде загибель на них... і вони не втечуть!». Пророцтво, яке було записано майже 20 століть тому, вельми точно, як і будь-яке інше пророцтво Біблії, передає цілі сьогоднішні приготування і наближення людства до початку великої скорботи.

Євген ХОРОЛЬСЬКИЙ.

Це пророцтво стосується останнього часу, точніше, так званого періоду великої скорботи, про яку розповідається в Об'явленні. Наближення її вже очевидне. Ось деякі витяги зі статті «666 — страх тільки збільшується», вміщений в міжнародному журналі про пророцтво Біблії «Опівнічний клич»: «Хоч нам відомо, що це число перетвориться на справді сатанинський номер лише після заяви антихриста, багато хто вже нині руками і ногами відхрещується від нього, побоюючись, що таким чином потрапить під його вплив. Доти, поки антихрист сам не заявить про себе, цей страх безпідставний».

З цим важко не погодитися. Далі під заголовком «IBM створює чіп, що вміщується під шкіру», розповідається: «За інформацією вечірньої програми німецького телебачення (ZDF), найбільший у світі концерн з виробництва комп'ютерів IBM розробляє електронний чіп, який можна буде вміщувати під шкіру людини або носити на ручному браслеті. Цей чіп буде містити особисті дані власника. «Підшкірний чіп» вже існує, мова йде лише про те, що досі такими розробками займалися кілька невеликих фірм. Якщо за розробку «підшкірного чіпа» взялося одне з найбільших у світі підприємств, логічно припустити, що ця новинка знайде широке застосування. IBM вже в найближчому майбутньому візьметься за розробку такої електронної системи пам'яті, за допомогою якої можна легко реєструвати і обробляти

Дуже часто свою поведінку хочеться пояснити словами: «Мене просто довели, мене змусили так поводитися».

Є слова, які ми чуємо постійно, а іноді і самі виголошуємо їх. Це слова: «Мене довели»: «А вони...». Це дуже давні слова. Вже у третьому розділі Книги Буття ми бачимо, як люди намагаються скласти з себе відповідальність — Адам все звалює на Єву, Єва — на змія.

Дуже часто наші проблеми починаються навіть не стільки з невірства в існування Бога, як із невірства в існування самих себе як вільних, цілеспрямованих особистостей. Багатьом з нас важко повірити в Бога як Автора світобудови, тому що нам важко повірити в самих себе як авторів своїх вчинків.

З одного боку, ми віримо, що люди

самі вирішують, як їм поводитися і діяти. Коли інші люди роблять погане, ми впевнені, що вони несуть повну відповідальність за свої дії. З другого боку, ми не віримо в це відносно себе.

Якщо на нас накричали — це повністю вина нашого розлюченого ближнього. Якщо ми на когось накричали — це тому, що ми надто втомилися, захворіли, погано почуваємося, маємо зіпсуті настрої (знову ж таки, нам його хтось зіпсував), врешті-решт, нас просто довели до цього. Вони й ангелів доведуть!

Цікаво, однак, що ми ніколи не вдаємося до цього пояснення («довели!»), коли робимо щось добре, правильне і справедливе. Ніхто не говорить: «Ці негідники довели мене до того, що я почав допомагати нужденним, мирити ворогуючих і втішати засмучених».

Очевидність, однак, полягає в тому, що людина сама є автором своїх рішень і сама несе за них відповідальність. Заперечувати це — також рішення, за яке людина відповідає. Якщо ми не є в буквальному сенсі слова одержимими і контроль над нашими руками, ногами і язиком належить нам самим, ми і тільки ми несемо відповідальність за те, як ми їх використовуємо.

Говорити: «Це все вони...», «Мене довели» — безпорадна брехня, і ця брехня нам не допоможе. Нам допоможе лише покаяння — визнання того, що ми згрішили і потребуємо прощення Христа і Його допомоги, щоб уникати гріха в майбутньому. Він ніколи не переставе прощати, але нам потрібно визнати: це не «вони довели». Це ми згрішили.

20 років тому такого порушення в медичній практиці не спостерігалось. Сьогодні ж Національна служба охорони здоров'я Великобританії призначає британським дітям медикаменти, що сповільнюють статеве дозрівання.

У північному Лондоні на третьому поверсі непривабливої бетонної споруди клініки «Тевісток» розміщений заклад з оруєллівською назвою «Відділ розвитку ґендерної ідентичності».

Торік відділ отримав від місцевого Фонду охорони здоров'я фінансування в розмірі 1 042 000 фунтів стерлінгів. У перекладі з наукової на популярну мову відділ займається «лікуванням» пацієнтів, які вважають, що вони опинилися «не в тому тілі».

Чи в багатьох такий заклад асоціюється з дітьми, що ледь досягли шкільного віку? Однак ось з якою зачіскою ходить тепер п'ятирічний хлопчик Зак Ейврі після того, як «спеціалісти» клініки «Тевісток» провели його оцінку і випустили в образі дівчинки.

Вас щось бентежить? Вже більше року Зак Ейврі не бажає жити як хлопчик, замість цього носить рожеві суkenочки і вплітає у волосся стрічки. І це не єдиний випадок. Цього року до команди соціальних працівників, дитячих психотерапевтів, психологів і психіатрів клініки було направлено 165 дітей. Семи дітям у віці до п'яти років був поставлений офіційний діагноз «порушення ґендерної ідентичності» — це коли людина почувається представником протилежної статі.

Хтось може запитати, чи не потрібна допомога психолога батькам Зака, які дозволили йому вибрати такий шлях, тоді коли навіть його бабусі і дідусі вважають, що «він це переросте»?

Така точка зору знаходить своє виправдання в дослідженні. За статистикою тієї ж клініки «Тевісток», до 80 відсотків дітей, що відносять себе до протилежної статі, змінюють свої погляди, коли стають підлітками.

Але й нині в «Тевісток» проводяться клінічні дослідження, у рамках котрого дітям починаючи приблизно з 12-літнього віку приписують препарати, які сповільнюють статеве дозрівання, відвертаючи, таким чином, (за теорією) психологічні страждання, викликані дозріванням статевих органів і змінами голосу.

Ці препарати також полегшують проведення хірургічних операцій зі зміни статі, якщо такі діти, подорослішавши, побажають це зробити.

Раніше в Британії ін'єкції для блокування гормонів призначалися людям не молодшим 16 років, оскільки, окрім

Переплутані діти

всіх інших факторів, ще не досліджено вплив цих препаратів на розвиток мозку, ріст кісток і здатність до відтворення потомства.

Однак шестеро дітей за згодою своїх сімей вже почали приймати препарат, який ефективно приводить їх в ході «лікування» у стан «біологічної нейтральності». До випробувань планується підключити й інших дітей.

Чому Національна служба етики досліджень, що відповідає за погодження таких випробувань, спочатку не дозволяла їх, а потім дала на них «добро»? На це запитання ми відповісти не можемо, оскільки служба відмовилася надати коментарі з цього приводу. А що нам справді відомо, то це те, що 20 років тому порушення (якщо його можна так назвати), яким страждають Зак Ейврі з м. Терфліт (Ессекс) та інші діти, просто не існувало.

Печальна сага

«Спеціалісти» переконали батьків Зака, що з нього «вийшла» дівчинка. В одній Британії існує 125 груп підтримки транссексуалів. Щонайменше чотири з них спеціалізуються на дітях і підлітках. Схоже на те, що Тереза, мама Зака, прочитала про одну з них в журналі і відізналася на рекламу організації. «Тоді все і почалося», — говорить Крістіна Ейврі, бабуся Зака. «Все» означає сумну історію хлопчика, котрий любив одягатися як дівчинка і в результаті потрапив на третій поверх клініки «Тевісток».

Майже до чотирьох років Закі, як його називає мама, був нормальним хлопчиком. Потім він почав виявляти підвищений інтерес до героїні дитячої телепрограми Дори, носити дівчачий одяг і перестав гратися зі своїм паровозиком Томасом. А одного дня заявив: «Мамо, я дівчинка».

Місіс Ейврі і її чоловік почала все більше й більше непокоїти поведінка їх сина, поки вони не повели його до лікаря. У результаті Зака направили в «Тевісток». Після цього початковій школі, в яку вступив Зак, повідомили, що Зак тепер буде не учнем, а ученицею.

Історія Зака свідчить про невблаганне зростання нової індустрії, яка, процвітаючи за рахунок платників податків, охоплює сьогодні практично всі питання державної політики Британії. Наприклад, особам з діагнозом «порушення ґендерної ідентичності» місцеві ради можуть віддавати перевагу при розподілі житла як

Так тепер виглядає Зак Ейврі

«незахищеним» прошарком населення.

Одною з найактивніших груп в цій сфері є Товариство з дослідження питань ґендерної ідентичності, засноване в 1997 р. з метою «зміни ставлення в суспільстві до будь-якої особи, що змінила статі. Ця «добродійна» організація надавала «консультації з формування політики» Національній службі охорони здоров'я, Асоціації старших офіцерів поліції, кримінальній прокуратурі, міністерству у справах дітей, шкіль і сімей і міністерству внутрішніх справ, які уклали контракт на розробку «набору інструментів», призначеного для того, щоб допомогти школам в боротьбі проти «переслідувань транссексуалів».

У 2010 р. Товариству було надано державне фінансування в розмірі 35115 фунтів стерлінгів. Того ж року засновників організації — подружжя Бернарда і Террі Рідів, чия доросла дочка є транссексуалом, нагородили Орденом Британської Імперії.

На вебсайті Товариства рекламується зібрання транссексуальної молоді, що проводиться раз на два місяці в Центральній школі мови і драми недалеко від клініки «Тевісток». На таких зібраннях роз'яснюється, «як відкриватися друзям, членам своєї сім'ї, однокласникам і колегам, як поліпшити свій психічний стан, сексуальне життя, взаємини з оточуючими».

На який же вік націлені ці зібрання?

Відповідь знаходимо в рекламі: це «транссексуали віком від 13 до 25 років».

Організовує зібрання група під назвою «ґендерний розум». Один з директорів цієї групи Марк Джаннетт є також національним радником з державної програми

правлено 97 дітей, у 2010-2011 рр. — 139, а цього року — вже 165. На сьогодні планується відкрити другий відділ — в м. Лідс (хоч ми не можемо підтвердити цю інформацію, оскільки клініка відмовилася відповідати на наші запитання). Проте з нами погодився поспілкуватись один із лікарів — професор Рассел Вайнер Університетського коледжу Лондонського інституту дитячого здоров'я.

Рассел Вайнер займається лікуванням дітей, що беруть участь в клінічних випробуваннях у відділі «Тевісток». Професор здивував нас своїми відвертими, але, як, на жаль, здається, не обнадійливими зауваженнями.

«Проблема в тому, що методи реверсивного лікування (до яких належать препарати, що блокують гормони) можуть іноді призводити до незворотних наслідків, — стверджує Р. Вайнер. — Якщо придушувати статеве дозрівання протягом трьох років, кістки не зміцнюються в належний період, і при цьому ми не знаємо, як придушення статевого дозрівання впливає на розвиток мозку. Ми попереджаємо дітей і батьків про те, що нам ще багато чого невідомо. До того ж таке лікування майже напевне знизить здатність пацієнта до відтворення потомства — не позбавить його шансу мати дитину, але може створити деякі перешкоди».

Препарати, що сповільнюють статеве дозрівання, призначаються дітям в США, але лікарі різко розходяться в думці щодо їх використання. Захисники застосування таких препаратів заявляють, що вони знижують рівень самогубств.

Доктор Кеннет Цукер, визнаний світовий авторитет у цій галузі, який керує спеціалізованою дитячою ґендерною клінікою в Торонто, виступає проти застосування таких препаратів. «Уявіть, що у вашу клініку прийшла чорна дитина, яка хоче бути білою. Чи не хотіли би ви з'ясувати, що відбувається в житті цієї дитини і що змушує її почуватися саме так? Адже ви не порекомендуєте їй відбілювання шкіри».

Доктор Цукер вважає, що порушення ґендерної ідентичності — це продукт виховання, а не природи, результат неблагополуччя в сім'ї чи культурному середовищі.

Інший експерт — лікуючий ад'юнкт-професор психіатрії Джек Дресчер з Нью-Йоркського медичного коледжу висловив свою думку з цього питання наступним чином: «Найвідповідальніший підхід, як мені здається, полягає в тому, щоб спостерігати і чекати, що, врешті-решт, вийде з дитини».

Це голос здорового глузду чи політичності?

Пол БРАКХІ.
НХС.

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Мільйони жінок по всьому світу цілком свідомо роблять вибір на користь кар'єри, не задумуючись над своїм першочерговим призначенням — бути дружиною і матір'ю. Жінки, які усвідомлюють своє високе покликання, стають для суспільства «сірою масою» — їх не вважають успішними і незалежними. Фемінізм, завойовуючи свідомість, впевнено крокує світом.

Що ж змушує жінку робити вибір на користь кар'єри і соціальної значимості, прагнути до рівності з чоловіками?

Можливо, вся справа в тому, що ідеали демократії іноді суперечать християнській моралі? Можливо, початкова освіта в силу своєї надмірної світськості вкладає в розум підростаючого покоління ідеї про рівність статей і емансипацію жінок. А можливо, причина в тому, що суспільство не дає жінці достатньо гарантій соціальної захищеності, і їй — слабкій і тендітній — доводиться надіятися лише на себе і не покладається на постійність чоловіка. Мабуть, усі ці фактори і є частиною платформи, на якій ґрунтуються фемінізм.

Світ поволі, але впевнено божеволіє. Поки чоловіки мучаться в сумнівах, жінки приймають доленосні рішення і йдуть напролом. Мода, блиск і всюдисуща «попса» впроваджують стереотипи: «Унісекс — те, що треба» і «Творчі особистості гетеросексуальними бути не повинні». Разом з «я з розуму зійшла, мені потрібна вона...» з динаміків цілком переконливо летять: «Це модно, це добре, ти лише спробуй, це виділить тебе з сірого натовпу».

Дівчата підліткового періоду і віком ледь старші, зранені першим коханням, дитячими психічними травмами і не увагою хлопчиків, знаходять вихід: це не «я не потрібна хлопцям», це «вони мене не цікавлять». Одні стрижуться коротко, перестають користуватися косметикою і починають наслідувати хлопців у всьому — у ході, міміці, звичці тримати сигарету. Під впливом вимог гомосексуальної субкультури, в якій калькується норма, прийнята в гетеросексуальній сім'ї, милі створіння перетворюються на грубих і чоловікоподібних жінок. Вони вважають, що найголовніше — переконати себе, що це «від природи».

Інші ж залишаються тургеневськими панянками, жінками манірними і вередливими. Але вважають за краще віддавати свої почуття ось тим, з першої половини, а не чоловікам.

Усе, що ми маємо в підсумку, стає жалюгідною подобою інституту сім'ї: чоловікоподібна жінка, яка виконує роль чоловіка, поруч з жінкою, в якій манірна

вульгарність сусідствує з паскудством і розбещеністю.

Скажете — забаганка, дурість і нісенітниця? Не все так просто. Окрім стабільного у всі часи відсотка «істинних» гомосексуалів, є ще деякий відсоток тих, для кого гомосексуальна субкультура — це спосіб проявити себе, елемент моди, спосіб виживання або відхід від можливих гетеросексуальних травм. І саме ось цей відсоток найчастіше відверто і навмисне яскраво демонструє за кожної зручної нагоди свою сексуальну орієнтацію.

Сьогодні молодь закликає «відкинути непотрібні страхи, пізнати себе і свою сексуальність, розкритися». І солідні вчені продовжують підтверджувати сумнівніми науковими відкриттями нормальність гомосексуалізму. Аморальний спосіб життя нам подають як абсолютну норму, що ні

в чому не суперечить природі. Усе інше — пережиток середньовіччя.

У країнах матеріально благополучного Заходу вільно проходять гей-паради, на яких люди з гомосексуальною орієнтацією реалізують «своє право на свободу», вимагаючи від суспільства толерантності. Будь-який протест називають виявом гомофобії і фанатизму.

Виходить, не просто «терпимості» до свого способу життя вимагають ці люди. Вони борються за право пропагувати розпусту і свої ідеї через шоу-бізнес, кіно і ЗМІ і таким чином проявляють зовсім не толерантне ставлення до представників іншої, гетеросексуальної орієнтації.

Толерантність вимагає від нас примирення з інакодумством і вибором інших людей. Варто, однак, задуматись: до чого наше суспільство приведе ця

толерантність? До того, що через кілька десятиліть гетеросексуальна орієнтація стане ознакою меншості і атавізмом, а моральна розпуста серед молоді досягне свого апогею!

Яке суспільство ми збудуємо завдяки толерантності? Суспільство Содому і Гоморри? Суспільство, де наші дочки, яким від природи дано велике призначення — бути дружинами і матерями, свідомо вибирають інше життя, що веде до загибелі? Життя, в якому немає справжньої любові, немає місця сім'ї і дітям, плодам любові чоловіка і жінки.

Якого сина виховає мати-феміністка, якщо взяти до уваги той факт, що фемінізм з самого початку вступає в протиріччя з нормальною природою жінки? У найкращому разі він з дитинства буде впевнений в тому, що чоловік і жінка — це абсолютна тотожність.

Яку доньку виховає жінка-лесбійка? Жінку, впевнену в тому, що будь-який формат сім'ї — це норма. Зло породить це більше зло.

Терпимість — добре поняття. Воно бере свої початки з основ християнської моралі та етики. Проте це поняття зовсім не безмежне. Неможливо безмежно терпіти гріх, посилаючись на толерантність і еволюцію суспільства. Не можна миритися зі злом, яке день у день нишком-тишком збільшує свій вплив на всіх нас, поширюючи серед молоді ґріховні ідеї.

Ми повинні пам'ятати, що толерантність до таких понять, як фемінізм і гомосексуальність, призводить до заохочення гріха і морального занепаду. Найбільше зло приходить з мовчазної згоди людей.

Християнство можна логічно пояснити

Здається, все в нашому житті має логічний початок. Закони науки показують, що навіть деякі речі, які виглядають незмінними й однаковими кожний день нашого життя, — як, наприклад, сонце і зірки, насправді виснажуються і наближаються до свого кінця. Що-секунди сонце витрачає мільйони тонн речовини для вироблення енергії, і тому воно не може існувати вічно і має свій кінець. А отже, воно мало і свій початок. Це стосується і всіх речей нашого всесвіту.

Тому коли християни заявляють, що біблійний Бог створив весь всесвіт, може виникнути цілком логічне запитання: а звідки ж узявся Бог?

У багатьох текстах Писання чітко вказується на те, що Бог перебуває поза часом. Він вічний, не має ні початку, ні кінця. Він безмежний! Будучи безмежно розумним, Йому відомо все.

Хіба це логічно? Чи може сучасна наука допустити таке поняття? І чи існують свідчення на користь розумного Творця?

Розпізнаючи розум

Вчені радіють, коли знаходять в печерах зроблені з каміння знаряддя праці, тому що вони явно вказують на розум — на того, хто виготовив ці знаряддя, адже вони не могли зробити себе самі. Ніхто також не повірив би в те, що зображення президентів на горі Рашмор — результат випадкової дії ерозії за мільйони років. Ми легко можемо розпізнати дизайн, тобто свідчення роботи розуму в об'єктах, що оточують нас, зроблених людськими руками. Схожим чином Вільям Пейлі використовує у своїй відомій книзі аргумент про годинник, котрий припускає наявність годинникаря.

На жаль, сьогодні дуже багато людей, у тому числі і багато відомих вчених, вважають, що всі рослини і тварини включаючи неймовірно складний людський розум, який проєктує годинники, легкові автомобілі й багато іншого, не були насправді створені розумним Богом, а, швидше за все, є результатом не наділеного розумом еволюційного процесу. А хіба це виправдана позиція?

Дизайн у живих організмах

Доктор Майкл Дентон, вчений в галузі молекулярної біології, зробив наступний висновок: «Враховуючи весь рівень геніальності і складності, який виявляють молекулярні механізми життя, навіть наша найрозвинутіша технологія виглядає грубою... Було б ілюзією думати, що те, що ми знаємо нині, — це більше, ніж якась маленька частина повного обсягу біологічного дизайну».

Всесвітньо відомий дарвініст і атеїст професор Річард Доукінс стверджує: «Ми бачимо, що живі істоти надто неймовірні і надто прекрасно «спроєктовані», щоб появитися на світ випадково». Таким чином, навіть найзатятіший атеїст визнає, що дизайн оточує нас з усіх боків. Для християн видимий навколо дизайн цілком відповідає поясненню Біблії, яка говорить, що саме Бог створив все.

Відбір і дизайн

Основою життя є інформація, яка міститься в молекулах спадковості — ДНК. Природний відбір — це логічний і спостережливий процес. Однак природний відбір може впливати лише на інформацію, яка вже міститься в генах — він не виробляє нової інформації. Фактично, це відповідає свідченню Біблії про походження: Бог створив окремі

види тварин і рослин, щоб кожний відтворював собі подібних.

Хтось може спостерігати величезну кількість різновидів в межах одного виду і бачити в цьому результати природного відбору. Наприклад, динго, вовки і койоти виникли з часом в результаті природного відбору, який робив свій вплив на інформацію в генах виду вовка (собаки). Однак ніякої нової інформації при цьому утворено не було — ці різновиди є результатом рекомбінації і розподілення інформації, наявної в початковому виді собаки. Ніколи не спостерігалось змін одного виду в зовсім інший вид, який мав би нову, раніше не існуючу інформацію!

Якщо природний відбір не здатний збільшувати інформацію, то він не може працювати як механізм для еволюції. Еволюціоністи з цим згодні, однак вірять, що якимось чином мутації забезпечують цю нову інформацію, з якою працює природний відбір.

Чи можуть мутації утворювати нову інформацію? Відповідь на це запитання неоднозначна — ні! Доктор Лі Спетнер, висококваліфікований спеціаліст, який викладав теорію інформації і зв'язку в Університеті Джона Гопкінса, досить чітко про це пише у своїй останній книзі: «Прочитавши багато літератури, присвяченій біологічній науці, я не виявив жодного місця, де б йшлося про мутації, які додавали б нову інформацію».

Вчені-еволюціоністи навіть близько не можуть обійти висновки, до яких прийшли багато вчених включаючи доктора Спетнера. Мутації не працюють як механізм, що постачає паливом еволюційний процес.

Більше проблем!

Вчені виявили, що всередині клітини існують тисячі «біохімічних механізмів». Усі елементи таких механізмів повинні бути присутніми одночасно, інакше клітина не зможе функціонувати. Деякі речі, які вважались простими механізмами, наприклад, здатність вловлювати світло і перетворювати його на електричний імпульс, насправді надзвичайно складні.

А оскільки життя ґрунтується на цих «механізмах», ідея, що природні процеси могли створити живу систему, просто неспроможна.

Це й справді проблема! Чим більше ми розглядаємо життєві процеси, тим складнішими вони виявляються і тим більше ми бачимо, що життя не могло виникнути само собою. Не лише джерело інформації, а й складні «механізми» хімії життя мусять існувати з самого початку!

Ще більша проблема!

Деякі вчені все одно наполегливо стверджують, що механізм першої клітини виник в результаті чистої випадковості. Вони кажуть, що коли написати навздогад букви алфавіту у випадковій послідовності, інколи можна отримати просте слово, таке, як, наприклад, «щур». Чому ж не можна допустити, що протягом тривалого часу більш складна інформація не могла виникнути також випадково?

Однак що означало би слово «щур» для німця чи китайця? Справа в тому, що послідовність букв не має ніякого значення, якщо нема мовної конвенції чи системи перетворення (перекладу), які наповнили би послідовність значенням.

У клітині існує така система (інші молекули), за допомогою котрих послідовність в ДНК має значення. Без такої системи перетворення ДНК не має ніякого значення, а ці системи без ДНК також не працюють.

Друга складність полягає в тому, що механізм читування, який читає послідовність «букв» ДНК, кодується самою

ДНК! Це ще один із тих «механізмів», які повинні бути повністю сформовані з самого початку, інакше життя не змогло би функціонувати.

Чи може інформація виникнути з неінформації?

Доктор Вернер Гітт, директор і професор Німецького федерального інституту фізики і технології, говорить, що ми абсолютно точно знаємо, що інформація не може випадково появитися із безладу. Для утворення інформації завжди потрібна більша інформація, і очевидно, що інформація — це результат роботи розуму.

Отже, ми повинні визнати, що величезна кількість інформації в живих організмах повинна початково виникнути від розуму, котрий набагато перевищує наш, як це і показують вчені щодня. Але тоді, може сказати дехто, це джерело інформації повинно було появитися від джерела ще більшої інформації і розуму.

Однак якщо так подумати, то хтось може запитати, звідки взялися та велика інформація чи розум? А потім звідки взявся той, від котрого взявся цей... І так далі до безкінечності, поки...

Поки не дійдемо до джерела безмежного розуму, котрий набагато перевищує наше обмежене розуміння. Але хіба це не те, на що вказує нам Біблія, коли говорить: «На початку Бог...»? Бог Біблії — це безкінечна Особистість, не обмежена межами часу, простору, знань і взагалі чого-небудь.

Отже, яку думку можна вважати логічно обґрунтованою — що матерія вічно існувала (чи виникла сама по собі, не маючи ніякої мети), а потім сама організувалася в інформаційні системи всупереч всім законам і явищам, які спостерігаються в реальній науці? Чи що Істота, Котра володіє безмежним розумом, створила інформаційні системи для того, щоб могло існувати життя, що повністю узгоджується з реальною наукою?

Якщо відповідь така очевидна, то чому ж багато розумних вчених не сприймають її? Майкл Біхі відмічає: «Багато людей, включаючи відомих і поважних вчених, просто не хочуть, щоб існувало щось, вище за природу. Іноді це призводить до дивної поведінки».

Основна суть цього питання полягає в наступному: якщо ми приймаємо, що існує Бог, Котрий створив нас, то приймаємо й те, що ми належимо Богові. Таким чином, Він має право встановлювати правила, за якими ми повинні жити. У Біблії Він відкрив нам, що ми перебуваємо в бунті проти нашого Творця. Через цей спротив, що називається гріхом, наші фізичні тіла засуджені до смерті, але ми будемо жити вічно — або з Богом, або без Нього в місці Божого суду.

Але є й добра новина, яка полягає в тому, що наш Творець дав нам через хрест Ісуса Христа позбавлення від гріха, так що ті, хто приходить до Нього з вірою і покаванням за свій гріх, можуть одержати прощення Святого Бога і провести вічність з Господом.

Отже, хто створив Бога?

За визначенням, безкінечна, вічна Істота існувала завжди — Бога ніхто не створював. Він існує сам по собі — велике «Я є» Біблії. Він поза часом, тому що, фактично, Він — Той, Хто створив час.

Іншими словами, можна сказати: я не можу зрозуміти це повністю, а значить, я повинен прийняти це вірою.

У Біблії говориться: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Але це не сліпа віра, як хтось може подумати. Насправді еволюціоністи, які відкидають Бога, мають сліпу віру — вони вірять в щось таке, що суперечить реальній науці, — у те, що інформація може випадково виникати з безладу.

Християнська віра не сліпа — вона є обґрунтованою вірою, яку можна захищати логічно. Саме тому Біблія чітко говорить про те, що всякий, хто не вірує в Бога, не має прощення: «Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме. Так що нема їм виправдання» (Рим. 1:20).

Кен ХЕМ.

Станьмо пристановищем для своєї дитини

«У Господньому страхові — сильна надія, і Він пристановище дітям Своім» (Прип. 14:26).

Куди діватися маленькій дитині, якщо тато боїться? Батьки повинні бути в безпеці. Діти очікують, що тато знає, як вирішувати різні питання, як все налагодити і, головне, як захистити дітей від небезпеки. Але що відбувається, якщо дитина бачить в татових очах страх? Що, коли тато такий же наляканий, як і дитина, і не знає, що робити? Тоді дитина вкрай збентежена і панікує. Вона відчуває, що її сильне, добре і надійне пристановище пристановищем більше не є.

Але якщо тато почувається впевнено, в його дітей є пристановище. Якщо тато не панікує, а навпаки, спокійний і впевнений, можуть обвалитися всі стіни, можуть бушувати хвилі, можуть шипіти всі змії і можуть рикати всі леви, проте в татових обіймах дитина все одно буде в безпеці. Доти, поки тато почувується впевнено, він є для дітей пристановищем.

Ось чому в Приповідях 14:26 говориться, що «Він пристановище дітям Своім», якщо в тата «у Господньому страхові — сильна надія».

Батьки, битва за те, щоб бути впевненим, ведеться не лише заради нас самих, а й заради безпеки наших дітей. Заради їх відчуття безпеки і щастя. Заради того, щоб вони зростали не хиткими, а твердими у вірі. Доти, поки діти не можуть особисто познайомитися з Богом, ми є взірцем і втіленням Бога в їх житті. Якщо вони бачать нас впевненими і надійними, якщо ми даємо їм відчуття безпеки, то під час майбутніх бур наші діти із значно більшою ймовірністю шукатимуть пристановище в Бозі.

Отже, як ми одержуємо «сильну надію»? Врешті-решт, ми також маленькі діти, глиняні посудини, ми боремося з тривогою і сумнівами. Можливо, вихід у тому, щоб якомога краще прикидатися і приховувати своє істинне «я»? Це в ліпшому разі призведе до виразки і в гіршому — до того, що ми будемо знеславлені Богом своєю вдаваністю. Це не вихід.

Біблія дає нам іншу відповідь: «У Господньому страхові — сильна надія». Це дуже дивно. Спасіння від страху — страх. Спасіння від боязні — страх. Спасіння від невпевненості — страх. Спасіння від сумнівів — страх.

Як це може бути?

Частково відповідь полягає в тому, що Господній страх — це страх знеславити Господа. Тобто страх не довіряти Господу. Страх бояться того, що Господь обіцяв нам допомогти перебороти. Іншими словами, у Господньому страхові — велика сила, яка руйнує страх.

Якщо Господь говорить: «... Не бійся, з тобою Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе і тобі поможу» (Іс. 41:10), це означає, що не треба турбуватися про проблему, вирішити яку Він обіцяє допомогти. Боятися такої проблеми, коли Він говорить: «Не бійся, Я допоможу тобі», означає не довіряти Божому Слову. Це велике безчестя для Бога. І той, в кого є Господній страх, тремтить при думці, що він може так знеславити Бога.

Якщо Господь говорить «Зміцню Я тебе і тобі поможу», тоді ви з упевненістю можете сказати: «Господь — мені помічник, і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені?» (Євр. 13:6). Якщо Господь вам це говорить, тоді не мати впевненості в Господній присутності і Його допомозі — це гордість. І ми ставимо наше розуміння проблеми вище за Боже розуміння.

Ось чому в Біблії ми читаємо вражаючі слова Господа: «Я — Я ваш Той Утішитель! Хто ж то ти, що боїшся людини смертельної й людського сина, що до трави він подібний?» (Іс. 51:12). Хто ви такі, щоб бояться людини, коли Бог обіцяє вам Свою допомогу? Отже, боятися інших людей — це гордість. А гордість — це щось, прямо протилежне страху перед Господом.

Так, бійтеся Бога, батьки. Бійтеся Його знеславити. Бійтеся Йому не довіряти. Бійтеся ставити своє розуміння проблеми вище за Боже розуміння. Він сказав, що зможе допомогти. Він розумніший за нас. Він щедріший. Довіряйте Йому. Бійтеся Йому не довіряти.

А Він стільки робить для тих, хто надію на Нього кладе! (Іс. 64:4). Він вирішить проблему. Він врятує сім'ю від біди. Він потурбується про дітей. Він забезпечить ваші потреби. Бійтеся в це не вірити. Тоді у ваших дітей буде пристановище. Тоді в них буде тато, що має «сильну надію» не на себе, а на обітницю Божі, котрим він боїться не довіряти.

Вчіться бояться Господа заради своїх дітей.

Як зрозуміти Писання?

Недавно мені написали: «У Книзі Буття розповідається про твердь над водою і під водою. І про те, що ця твердь — небо. Не земля, а небо! Мені складно прийняти цю думку».

А й справді, як це розуміти? Англійському християнському письменнику К. С. Льюїсу належить фраза: «Для того, щоб розмірковувати про будь-який предмет — від шtopора до собору, треба зрозуміти, для чого він призначений». То для чого призначене Святе Письмо?

Євангеліст Іван пояснює: «Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я Його!» (Ів. 20:31). Писання повідомляє про істини віри, про наше створення за образом Божим, про наше гріховне падіння. Про те, що Бог звершив для нашого спасіння в Господі Ісусі Христі. Про те, як ми, через покаяння і віру, можемо прийняти це спасіння.

Звертаючись до людей, Писання повідомляє ці істини людською мовою, а людська мова — це завжди конкретна мова, прив'язана до конкретної епохи і культури.

Згідно з уявленнями стародавніх ізраїльтян (як і їх сусідів), небо — тверде склепіння, над котрим знаходяться води. Чи помилкові ці уявлення з точки зору того, що ми нині знаємо про світ? Так. Чи означає це, що Біблія помиляється? Ні, звичайно.

У богослов'ї є таке поняття, як акомодация. Іншими словами, це означає, що Бог враховує рівень розуміння людини. Він діє, як розумний вихователь, який розмовляє з малими дітьми зрозумілою їм мовою.

Розповідають про одного професора богослов'я, якого попросили замінити вчителя в недільній школі. Професор зайшов до класу і сказав: «Діти, найперше запам'ятайте: Бог трансцендентний!». Звісно, бідні діти нічого не зрозуміли.

Бог не робить такої помилки. Писання відкриває істину про творення світу в рамках уявлень, зрозумілих його адресантам. Усе, що ви бачите навколо — небесне склепіння у вас над головою, земля, що простягається ген до горизонту, трави і дерева, тварини і птахи, — усе це створив Бог. Писання не вдається до роз'яснення, що таке насправді небесне склепіння. Його ціль — не в цьому, а в тому, щоб викласти вчення про Бога і Його відносини з творінням.

Спробуємо собі уявити, що було б, якби Писання почало викладати ці істини в рамках сучасних уявлень про світобудову: «На початку встановив Бог чотири постійні — для гравітаційної, сильної і слабкої взаємодії. І встановив Бог швидкість розширення всесвіту і взаємовідношення маси темної і видимої матерії; і сказав Бог: нехай сконцентрується водень, і нехай почнеться реакція термоядерного синтезу, і нехай вибухнуть наднові, і нехай утворюються чорні діри, і нехай з'являться квазари». Зрозуміли би адресати біблійного послання хоч що-небудь? Не більше, ніж бідні першокласники з анекдота.

Тому Бог просто повідомляє нам певні факти про світобудову, не вдаючись в деталізацію, щоб сповістити нас найважливіше: Він — Творець всього існуючого. Він створив людину за образом Своім, а світила, яким поклоняються погани, — не боги... І Він пропонує кожному, хто вірує, спасіння... От на що треба насамперед звертати увагу.

Сергій ХУДІЄВ.
Публіцист.

«Не ждай дому ближнього свого, не ждай жони ближнього, ані раба його, ані невіллиці його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що ближнього твого!» (2 М. 20:17).

Про що ви думаєте? Більшість наших дій — це плід наших думок. Тому найкращий шлях вберегтися від гріха — це берегти себе від бажання роздумувати про грішне. Десята заповідь Божого Закону є тою стримуючою силою, котра вбереже нас від порушення інших заповідей.

Стан душі

Господь бажає, щоб ми використовували свій розум в правильному напрямку. Він також хоче змінити наші недобрі думки і привести їх у гармонію зі Своїми. Апостол Павло говорить дуже конкретно про те, на що повинні бути спрямовані наші думки: «Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, — думайте про це!» (Фил. 4:8).

Роздумуючи над заповіддю «Не ждай!», ми можемо помітити, що Божі настанови вивичуються над всіма законами, котрі створили люди. Людські закони контролюють вчинки людей, іноді слова. Бог же дав Закон, котрий закликає навести в порядок наших думок і роздумах.

Ця заповідь — вираз важливої істини Святого Писання: «Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7). Іншими словами, Бог звертає увагу на внутрішній світ людини, і в цьому суть християнства.

Коли Ісуса Христа запитали, яка найбільша заповідь, Він відповів: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша за-

Не ждай!

повідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе». На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять» (Мт. 22:37-40). Основа для виконання Закону — любов, і дві ці заповіді і весь Закон ґрунтуються на любові. А любов — це почуття, це наші думки, стан душі.

Любов до Бога і ближніх тісно пов'язана з внутрішнім світом людини, а його може бачити тільки Бог.

Чи можна обманути Бога?

Багато християн турбуються про те, щоб зовні виглядати гарно, і це правильно, хоч зовнішня сторона далеко не завжди є визначальним фактором духовного стану людини. Якщо Божий Закон стосується тільки зовнішньої поведінки, то це може обернутися трагедією для людини. Людина може чинити правильні діла, але керуватися неправильними мотивами, бо в серці виношує злі бажання і неправильні цілі. Живучи на землі, Христос викривав таких людей, називаючи їх лицемірами.

Десята заповідь також вчить нас не бути заздрисними і жадібними. Егоїстична природа людини приводить до гріховних думок: ми повинні мати більше за інших, краще за інших, намагатися оволодіти тим, що належить іншим. Такий дух чужий Божому характеру, основа котрого — жертвна любов. А любов спонукає нас більше віддавати, ніж брати в іншій людині чи заздрити їй. Ця заповідь огорожує нас від прояву духа жадібності і заздрості.

Ми відповідальні навіть за думки

Якщо людина стає винною ще не вчинивши ніяких дій, а тільки подумавши про щось недобре, хто тоді може залишитися

без вини? Ніхто. Тут ми переконуємося в правдивості слів апостола Павла: «Бо всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23). Але ми також маємо обітницю: «Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога. Праведний за неправедних» (1 Петр. 3:18).

Як же зупинити гріховні жадання і контролювати свої думки? Християнин має впевненість, що Господь може дати йому перемогу над всяким гріхом. Але багато в чому це залежить і від нас самих. Що маєтись на увазі? В якому середовищі ми перебуваємо, на що ми звертаємо увагу? Чи зможемо ми позбутися поганих думок, якщо, наприклад, читаємо непристойну літературу або дивимось розпусні фільми?

Як позбутися заздрості?

Нам треба вчитися бути задоволеним тим, що маємо. Апостол Павло мудро зауважує: «Великий же зиск — то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маємо поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того» (1 Тим. 6:6-8).

Яскравим прикладом того, які наслідки можуть мати егоїстичні бажання, служить історія падіння Люцифера. Прекрасний ангел, осяяний херувим, він «сказав був у серці своєму: «Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престолу свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому» (Іс. 14:13-14). І став він сатаною, дияволом, спокусником людей. Він порушив десятую заповідь, коли хотів посісти становище Сина Божого.

Десята заповідь вражає корінь всіх гріхів, забороняючи себелюбні бажання, котрі є джерелом беззаконних вчинків. Той, хто послухний Закону Божому, хто боїться навіть подумки плекати гріховні бажання про те, що належить іншим, не зробить ніякого безчесного вчинку щодо ближнього.

Мирон ВОВК.

КОРИСНІ ПОРАДИ

12 міфів про здорове харчування

1. Той, хто не їсть м'ясо, менше хворіє і довше живе.

Це не так. Якщо зовсім відмовитись від м'яса, навпаки, можна захворіти. Зокрема, може постраждати серцево-судинна система. До того ж, у м'ясних продуктах міститься необхідний нам вітамін А. Шкідливо зловживати м'ясом, а ось 100-150 г цього продукту на день лише підуть на користь нашому здоров'ю.

2. Сирі овочі значно корисніші, ніж варені.

Це не завжди так. Деякі овочі справді втрачають при варінні частину вітамінів, а інші, навпаки, стають кориснішими. Наприклад, при шлункових захворюваннях варена морква допомагає значно ефективніше, ніж сира.

3. Якщо молоко має голубуватий колір, воно розведене крейдою.

Так міркують деякі недовірливі покупці, підозрюючи продавців у спекуляції. Насправді голубуватий відтінок — це лише ознака того, що молоко не дуже жирне. Таке годиться тим, хто стежить за своєю фігурою.

4. Повним людям треба голодувати.

Це неправильно. Зайва вага, звичайно, зникає під час голодування, але потім ще стрімкіше набирається. До того

ж тривале голодування призводить до порушення обміну речовин. Значно розумніше дотримуватись час від часу спеціальної дієти, а не відмовлятися від їди зовсім.

5. Сіль шкідлива.

Таке твердження помилкове. Довгий час сіль була під забороною для сердечників, тепер же вважається, що це дуже важливий елемент, який бере участь в обміні речовин. Головне — не зловживати: 5-6 г солі на день цілком достатньо. Для довідки: таку дозу містять приблизно чотири солоні огірки.

6. Щоб позбутися мікробів, воду треба кип'ятити.

Це не зовсім правильно. Кип'ятіння не може знищити всіх мікробів, не кажучи вже про важкі метали, нітрати і пестициди.

7. Хліб із цільнозернового зерна треба їсти якомога частіше.

Краще цього не робити. Такий хліб, безумовно, корисний, але в невеликих кількостях. Якщо їсти тільки такий, можна порушити роботу травного тракту.

8. Заморожені продукти не містять вітамінів.

Абсурд! При швидкому заморожуванні в продуктах зберігається великий відсоток вітамінів, і зберігаються вони краще. Якщо свіжі овочі і фрукти довго зберігати в холодильнику в замороженому вигляді, вони втратять значно більше корисних речовин, ніж продукти в морозильній камері.

9. Печінка — дуже корисний продукт.

У печінці багато вітамінів, мінералів і такого необхідного для організму заліза. Але, крім цього, вона містить велику кількість жиру і холестерину, які аж ніяк не можна назвати корисними. А ще до того ж печінка, куплена в м'ясному магазині, може бути напхана небезпечними

гормонами і хімікатами, які потрапляють в організм тварин разом з кормами. І пам'ятайте, що сиру печінку взагалі протипоказано їсти.

10. Не можна читати і дивитись телевизор, коли їж. Інакше їжа не засвоїться і виникне гастрит.

Насправді лікарі-дієтологи стверджують, що їжа в тих, хто під час їди читає, засвоюється цілком добре. Люди, що читають, як правило, нікуди не поспішають. Вони пережовують їжу повільніше і, відповідно, ретельніше. У результаті їжа надходить до шлунка у подрібненому вигляді і добре просякає соками травлення. А ось у тих, хто перекушує похалцем, шанси одержати гастрит набагато вищі.

11. Чим кисліший лимон, тим більше в ньому вітаміну С.

Неправда! Кислий смак — зовсім не показник вітаміну С. Наприклад, у зовсім не кислому болгарському перці, полуниці чи зеленій цибулі цього вітаміну значно більше.

12. Легкий маргарин кращий за масло.

Це вигадка! Модні свого часу штучно створені маргарини зовсім не корисні, а ось вершкове масло містить велику кількість необхідних для нашого організму речовин. Просто все повинно бути в міру.

З БІОГРАФІЇ КЛАСИКІВ

Федір Достоевський

У молоді роки Достоевський буквально повернувся з того світу. За наказом царя Миколи I його заарештували за участь у змові. Щоб дати відчуття юним салонним радикалам увесь тягар своїх помилок, цар виніс їм смертний вирок, однак страту вирішив лише інсценувати. Команда, призначена для розстрілу, стояла з рушницями наготові. Змовників, одягнutih в білі поховальні савани, провели строєм по снігу із зв'язаними за спиною руками перед натовпом, що очікував видовища. В останню мить, коли вже прозвучала команда: «Готуйсь!» і солдати, брязнувши затворами, підняли рушниці, на площу галопом увірвався вершник-гінець з посланням від царя. Смертна кара була милостиво замінена на каторжні роботи.

Це переживання справило на Достоевського незабутнє враження. Він поглянув в обличчя смерті, і з тієї миті життя стало для нього найціннішим надбанням. «Тепер моє життя змінилося, — сказав він. — Я наче ще раз народився у новому вигляді». Коли його разом з іншими каторжниками садили на поїзд для відправки в Сибір, якась побожна жінка простягнула йому Новий Заповіт — єдину книгу, яку дозволено було читати в тюрмі. Вірячи в те, що Бог подарував йому другий шанс здійснити покликання, Достоевський в ув'язненні зосереджено вивчав Новий Заповіт.

Він повернувся з десятирічної каторги, маючи непохитні християнські переконання, про що написав у листі до жінки, яка подарувала йому Новий Заповіт: «Якби мені хтось доказав, що Христос — це не істина... то я віддав би перевагу залишитися з Христом, а не з істиною».

Каторга надала Достоевському ще одну можливість, яка спочатку здавалась прокляттям. Завдяки тому, що він ділив життя із злочинцями, пізніше у своїх творах Достоевський зміг створити неповторні образи, зокрема образ Розкольникових з роману «Злочин і кара». Його ліберальні погляди про вроджену доброчинність людини не узгоджувались з тим злом, яке він виявив у своїх співкамерниках, і ця нова реальність відкорегувала його богослов'я. Проте з часом Достоевський розгледів Божий образ навіть у найбільш закоренилих злочинцях. Він прийшов до переконання, що людина набуває здатність любити лише тоді, коли любить сама.

Складемо кошторис

Недавно я отримав листа: чоловік жаліється на те, що в Бога йому заважають вірити негідні священнослужителі, і взагалі, він схиляється до думки, що релігія (і Біблія особливо) створені, щоб витягувати з наївних гроші. Що ж, таке доводиться чути надто часто.

Християнська віра — це не віра у священнослужителів, і вона ніяк не залежить від їх гідності чи недоліків. Християнська віра — це віра в Христа. В Євангелії ми зустрічаємо Чоловіка, Котрий говорить про Себе дивні, неймовірні речі — що Він, Ісус, був з Небесним Отцем ще до закладення світу. Що Він прийшов померти за відкуплення наших гріхів. Що Він прийде судити всі народи в останній день, і що наша вічна доля (вічне спасіння чи вічна загибель) визначається тим, як ми ставимося до Нього — чи відізнаємося на Його слова покаювання і вірою. Якщо це правда (а це правда), то Ісус Христос живий і нині, і Він очікує від нас відповіді на Його запитання: «Чи віруєш ти в Сина Божого?».

Повіромо ми чи ні — це наше рішення, акт нашої волі. Це не рішення когось іншого — священнослужителів, уряду чи нашого сусіда. Це наше рішення. І єдине запитання, яке тут виникає, — це не запитання про гідність інших людей, це запитання про наш власний вибір.

Кажете, релігія існує для того, щоб витягувати з людей гроші? Добре, тоді складемо кошторис. У скільки вам обійдеться прочитати Євангеліє від Івана? Скільки грошей ви витратите на те, щоб у молитві попросити Того, чиї слова там записані, бути вашим Владикою і Господом? Скільки грошей вам потрібно, щоб щоденно читати хоч би розділ Святого Письма? Скільки грошей потрібно, щоб визнати свої гріхи гріхами і попросити в Бога прощення?

Вічне спасіння — це дар. Ми не платимо за нього. Питання в тому, чи хочемо ми його прийняти. Є чудове німецьке прислів'я: той,

хто хоче, знайде тисячу способів, хто не хоче — знайде тисячу відмовок. Пам'ятаю, наша шкільна вчителька у відповідь на наші виправдання, чому ми не виконали

домашнього завдання, м'яко поправляла нас — це називається «не захотіли».

Чи хочу я йти за Господом? Тоді я знайду тих, хто щиро прямує за Ним, щоб бути з ними і вчитися в них. Не хочу? Тоді я знайду собі багато відмовок — хоч би в гріхах інших людей, реальних чи вигаданих. Тому нам важливо вирішити, чи хочемо ми самі бути послідовниками Христа. Безглуздо порушувати питання про те, чи довіряю я вчителю, якщо я не хочу вчитися. А якщо хочу — я обов'язково знайду можливість і обов'язково знайду собі гідних вчителів. Вибір завжди за мною.

С. Х.

«Ти вибираєш життя чи смерть?»

Його допитував Генріх VIII, король Англії, що мав необмежену владу в країні. «Зловмисником», який стояв перед ним, був звинувачений у ересі Джон Ламберт, учитель грецької і латинської мов.

Ламберт сміливо викрив свого священика в тому, що той виголосив проповідь, яка не узгоджувалася з

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

Англія: Джон ЛАМБЕРТ

Писанням. Ламберта повели на суд до архієпископа Кентерберійського, а згодом — до короля Генріха. Цитуючи Писання і пояснюючи грецький оригінал, Ламберт виклав суть своєї справи перед колегою єпископів, адвокатів, суддів і лордів. Обидві сторони по черзі здобували успіх в енергійній суперечці, поки Генріх, якому врешті-решт це набридло, дав Ламбертові остаточний вибір: «Чи задовольни ти мене всіми аргументами і повчаннями цих освічених людей? Ти вибираєш життя чи смерть? Що скажеш?».

Ламберт глибоко зітхнув і впевнено відповів: «Я віддаю свою душу в руки Божі, а те, що буде з моїм тілом, залежить від вашого милосердя».

«Ти мусиш померти, — зневажливо відповів Генріх, — я не буду покровителем еретиків». Ламберта, визнаного винним у ересі, засудили до спалення живцем. Він був непохитний під час своєї повільної, мученицької смерті. Молитовно склавши руки, він промовляв:

«Ніхто, окрім Христа! Ніхто, окрім Христа!».

У сучасному світі різноманітних можливостей наше право вибирати стало майже ненаситним. 800 телевізійних каналів є «невід'ємним» правом, що асоціюється зі свободою. Нам потрібен вибір. Навіть буденні потреби вимагають щоденного вирішення: що одягнути, що їсти, читати чи робити. Наш вибір, по суті, безмежний. Але, всупереч цьому, коли виникнуть важливіші питання, ми можемо дати лише одну відповідь: «Ніхто, окрім Христа».

Чи є інший шлях до неба? Ніхто, окрім Христа. Це єдиний шлях. Чи можемо ми мати інший пріоритет у житті, який заслуговує на нашу цілковиту посвяту? Ніхто, окрім Христа. Чи може ще хтось задовольнити поривання людського серця? Ніхто, окрім Христа. Отож істина не має альтернативи. Коли в нашому житті виникнуть важливіші питання, а вони неодмінно виникнуть, чи готові ви свідчити, що з-поміж усіх можливостей ніхто, окрім Христа, не зможе задовольнити вас?

«Виберіть собі сьогодні, кому буде служити... А я та дім мій будемо служити Господеві» (Книга Ісуса Навина 24:15).

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 18 год., СЕРЕДА 18.30;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова — телефонуйте: +38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння до церкви ХВЄ

м. Радехова Львівської обл.
Адреса: вул. Рильського, 1;
НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.,
СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Дорогі друзі! Слушайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,

ЩОПОНЕДІЛ —
о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Львівська богословська семінарія запрошує на навчання

- Музичний служитель у євангельській церкві (2 роки, очно-заочно)
- Бакалавр богослов'я (3 роки, стаціонар)
- Бакалавр дитячого служіння (3 роки, стаціонар)
- Бакалавр пасторського служіння (4 роки, очно-заочно)
- Бакалавр християнського служіння (4 роки, очно-заочно)
- Магістр богослов'я (3 роки, очно-заочно)

Державна заочно-дистанційна освіта на базі Київського НПУ ім. М.П. Драгоманова:

- економічна теорія (4 роки)
- вчитель початкових класів (4 роки)

ЗА ДЕТАЛЬНІШОЮ

ІНФОРМАЦІЄЮ

ЗВЕРТАЙТЕСЯ:

тел.: (032) 221-62-25;

(097) 754-00-13 (Наталя);

(097) 933-68-16 (Михайло);

веб-сайт: www.lts.lviv.ua

«Найкращі моменти життя пов'язані з сім'єю.

Найважливіші віхи служіння пов'язані з Львівською богословською семінарією».

Ростислав Мурах, голова церков ХВЄ Хмельницької обл.

«ЛБС — це частина мого життя, саме звідси я почав своє служіння в церкві і викладанні, тут я відкрив свої дари».

Василь Попудник, викладач, адміністратор відділу освіти ЦХВЕУ

ВІРУЮ

№ 7 (162)
липень 2012 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.